

- 1) dla mieszkalnej części budynku — w wysokości czynszu, jaki by na podstawie przepisów o najmie lokali opłacali w charakterze najemców osoby zajmujące lokale w tej części budynku;
- 2) dla użytkowych części budynku — w wysokości czynszu, jaki na podstawie przepisów o najmie lokali należałoby pobrać za dany lokal użytkowy w zależności od sposobu jego wykorzystania.

§ 2. 1. Dla budynków nie wynajętych i nie wydzielanych, zajmowanych przez zakony i kongregacje duchowne (domy generalne, prowincjonalne, zakonne, klasztory), wartość czynszową ustala się:

- 1) od części budynków, zajętej na cele mieszkalne, od powierzchni przypadającej według obowiązujących w danej miejscowości norm zaludnienia na:
 - a) osoby, których wyłącznym źródłem utrzymania są przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń, osiągnięte od innych osób niż zakon lub kongregacja, do której należą,
 - b) osoby uznane za inwalidów przez organ właściwy do orzekania o trwałej niezdolności do pracy albo które osiągnęły 60 lat życia, jeżeli nie posiadają przy tym gospodarstwa rolnego ani żadnych źródeł utrzymania, podlegających podatkowi dochodowemu,
 - c) rencistów uprawnionych do zaopatrzenia lub renty z funduszy Państwa, osiągających przychody w granicach nie pozbawiających ich prawa do otrzymania rentyw wysokości czynszu, wynikającego z przepisów art. 4 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 243, z 1959 r. Nr 10, poz. 59 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326);
- 2) od pozostałej części budynku, zajętej na cele mieszkalne — w wysokości wynikającej z przepisów art. 2 dekretu o najmie lokali;
- 3) od części budynku, zajętej na cele użytkowe — w wysokości czynszu, jaki na podstawie przepisów o najmie lokali należałoby pobrać w zależności od sposobu użytkowania poszczególnych pomieszczeń.

2. W budynkach zajmowanych przez osoby, o których mowa w ust. 1, za zajęte na cele mieszkalne należy również uważać pomieszczenia wspólne, używane przez zakonników, jak np. refektarze, jadalnie.

3. Dla pomieszczeń przynależnych do pomieszczeń mieszkalnych, jak kuchnie, łazienki, korytarze, ustala się wartość czynszową jak dla powierzchni mieszkalnej przy zastosowaniu stawek czynszowych z art. 4 dekretu o najmie lokali do powierzchni tych pomieszczeń, przypadającej proporcjonalnie na osoby wymienione w ust. 1 pkt 1, oraz stawki z art. 2 dekretu o najmie lokali do pozostałej powierzchni.

§ 3. 1. Zasady ustalania wartości czynszowej określone w § 1 stosuje się również w odniesieniu do:

- 1) domów jednorodzinnych, lokali w małych domach mieszkalnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych, wyłączonych spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie ustawy z dnia 23 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228), zamieszkałych przez właściciela domu (lokalu); jeżeli właściciel domu (lokalu) należy do kategorii osób opłacających czynsz w dotychczasowej wysokości w rozumieniu art. 4 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali, do wartości czynszowej nie wlicza się czynszu za nadwyżkę powierzchni mieszkalnej ponad obowiązujące w danej miejscowości normy zaludnienia;
- 2) budynków mieszkalnych, związanych z gospodarstwem rolnym, zajętych przez właścicieli i położonych na terenie miast i osiedli.

2. Jeżeli w budynkach, o których mowa w ust. 1, lokal jest nie zajęty, wartość czynszową dla celów podatku od nieruchomości ustala się tak, jak gdyby lokal zajęty był przez właściciela budynku.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 13 czerwca 1955 r. w sprawie ustalania wartości czynszowej dla celów wymiaru podatku od nieruchomości oraz podatku od lokali dla budynków nie wynajętych i nie wydzielanych (Monitor Polski Nr 60, poz. 730).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

30

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 stycznia 1963 r.

w sprawie ustalenia taryfy i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357) oraz § 1 i § 8 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1961 r. w sprawie sposobu ustalania taryf i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe i osobowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Składkę za prowadzone przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń obowiązkowe ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych posiadacze tych pojazdów opłacają

jednorazowo za rok kalendarzowy w okresie od 1 do 31 stycznia danego roku.

2. W razie nabycia nowych pojazdów w ciągu roku kalendarzowego posiadacze opłacają składkę przed zarejestrowaniem tych pojazdów.

3. Składkę przypadającą za okres krótszy od jednego roku ustala się w wysokości 1/12 składki rocznej za każdy miesiąc, przy czym rozpoczęty miesiąc liczy się za pełny.

§ 2. Składkę roczną, o której mowa w § 1 ust. 1, ustala się w następującej wysokości:

Pozycja taryfy	Grupy pojazdów samochodowych	Składka w złotych
1	2	3
1	Samochody osobowe 2-miejscowe i samochody o pojemności cylindrów do 499 cm ³	550.—
2	Samochody osobowe 3—5-miejscowe	750.—
3	Samochody osobowe ponad 5 miejsc	900.—
4	Autobusy służące do zarobkowego przewozu osób	6.200.—
5	Przyczepy autobusowe do zarobkowego przewozu osób	3.100.—
6	Autobusy służące do własnych potrzeb	3.100.—
7	Samochody ciężarowe przystosowane do przewozu osób	3.500.—
8	Samochody osobowe służące do zarobkowego przewozu osób (taksówki, dorożki samochodowe)	1.250.—
9	Samochody ciężarowe o ładowności do 1,5 tony i ciągniki, z wyjątkiem wymienionych w pozycjach 10 i 11	900.—
10	Ciągniki typu rolniczego w rolnictwie	700.—
11	Samochody ciężarowe o ładowności ponad 1,5 tony, w tym również samochody o nadwoziach przeznaczonych do specjalnych ładunków, ciągniki siodłowe z naczepami, ciągniki balastowe z przyczepami	1.250.—
12	Samochody do specjalnego przeznaczenia, np. pogrzebowe, strażackie, polewaczki, śmieciarki, samochody pogotowia ratunkowego, samochody-dźwigi	550.—
13	Motocykle z wózkiem, trójkołowce	450.—
14	Motocykle i skutery o pojemności skokowej ponad 125 cm ³ bez wózka	350.—
15	Motocykle i skutery o pojemności skokowej do 125 cm ³	300.—
16	Motorowery zaliczone do pojazdów samochodowych	*70.—

§ 3. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej opłacają składki w formie zaliczki w wysokości 50% składek ustalonych w § 2.

2. W razie gdy wysokość szkód spowodowanych przez pojazdy jednostek gospodarki uspołecznionej przekroczy w danym roku 70% wpłaconych przez nie zaliczkowo składek, Państwowy Zakład Ubezpieczeń może pobrać składkę uzupełniającą w wysokości do 100% składek ustalonych w § 2. Składkę uzupełniającą określa się oddzielnie dla spółdzielczości według podstawowych pionów i dla gospodarki państwowej według resortów gospodarczych oraz dla administracji państwowej.

§ 4. 1. Składki w wysokości 50% składek określonych w § 2 ustala się dla następujących posiadaczy niezarobkowych pojazdów samochodowych:

- 1) inwalidów I lub II grupy,
- 2) innych inwalidów, którzy posiadają pozwolenie na prowadzenie pojazdów samochodowych kategorii inwalidzkiej lub którym zostały przydzielone pojazdy samocho-

dowe przez Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej bądź przez Związek Inwalidów Wojennych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej albo przez organy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydentów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Osobom wymienionym w ust. 1, które do dnia wejścia w życie zarządzenia opłaciły składki w wysokości ustalonej w § 2, przysługuje odpowiedni zwrot składki.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 13 grudnia 1961 r. w sprawie ustalenia taryfy i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych (Monitor Polski Nr 92, poz. 412).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że § 4 ust. 1 — z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

31

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 stycznia 1963 r.

w sprawie częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od lokali.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organy finansowe zaniechają ustalania podatku od lokali dla najemców z art. 4 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r.

o najmie lokali (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 243, z 1959 r. Nr 10, poz. 59 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326) przypadającego od nadwyżki powierzchni mieszkalnej, ustalając go w wysokości dotychczasowej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiarów podatku za 1963 r.

Minister Finansów: J. Albrecht